

ДІЛО

Виходить щоденно передполуднем

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. шваб. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“ Львів.
Гол. Редактор приймає
від 1—3 год. передпол.
Рукописи не звертаються.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в криво 4.20 зл.
ЗА ГРАНИЦЮ:
В Америці 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 7.50 зл., Німеччині 7.50
зл., Швейцарії 5 шв. фр.,
Чехословаччині 30 к. к. Руму-
нії 180 лей, Болгарії 7.50
зл., Австрії 7.50 зл. Зміст
адреси 1 зл.

В справі оголо-
шень звертатися
до Адміністрації.
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 сот.

проторено сотки селян, яких неда-
вно в значній частині звільнено від
випливу і ками перед апеляційним су-
дом в Люблін, — відбулися нові
масові арешти. Вазнено на право
і ліво селян, робітників, інтеліген-
тів, запроторено в тюрми тисячі
людей, бо викрито ні менше — ні
більше, тільки „диверсійно-бандит-
ський заговор“.

МУЗИЧНЕ ТОВАРИСТВО ІМ. М. ЛИСЕНКА У ЛЬВОВІ
вул. Шашкевича ч. 5.
Субота дня 2. квіт. — год. 8. вечором

Концерт Богдана Бережницького
вільночленства при Ботанічній Василь Барвінський. 1949 1—2
Білетів від 2—5 зл. в килгарні ім. Шевченка, Ринок 10 — в день концерту веч. при касі.

українських і білоруських послів, не
лише вся українська преса, насильки
на це дозволяє нечувано суворі і
часто безглузда цензура, але що об-
ставину підкреслює й польський
соймовий посол Ст. Волицькі в вар-
шавськ. „Робітнік-у“ (ч. 107 з 19.
п. м.) в статті „З Диких Піль кре-
сових“. Він пише:

„Уряд, занадбуючи свої обов'язки су-
проти східних повстанств, зовсім не
правом фатальних під кожним оглядом
відносин на тих землях. Окремі жиди,
але терпеливість має свої грани-
ци“.

Замість населенню дати легітима-
ції, щоби воно могло добути хоч
сяку-такую свободу рухів, щоби мо-
гло віддатися зарібкуванню,

„населення понуєро-
вано попросту як худ-
бу. Людина втратила тут своє пова-
ження, а за те одержала зі старостаз ну-
мер. Спроба видання людей з гра-
ниць держави досі не є вирішеною. Доля
соток людей спочиває в руках старо-
сти“.

На доказ благоденствія населе-
ння під високою рукою польської
адміністрації пос. Волицькі приво-
дить цілу низку фактів. Та це вже
в нас таке буденне явище, що ми
пропустимо ці докази щастливості.
Фактом є, що „уздоровлення кре-
сів“ поступає вперед.

„Матері Школяк — як каже тойже
пос. Волицькі — на чолі з відомим енде-
ком, шкільним інспекто-
ром Снежком, видала відозву до се-
лян, щоби не підписували шкільних де-
кларацій, що торкаються шкільних де-
якцій, бо не одержать від
держави землі, дрігів і будуть платити
більші податки“.

І так in infinitum. Тому й раціо-
нальним є поділ „кросового“ на-
селення на вдоволених і невдоволе-

них, на львівських підданців і „бан-
дитів“.

Очевидно, хтось мусів заіманіфе-
стувати те вдоволення.

Тому то перед приїздом п. Туту-
та заіманігуровано в такій столиці
як Рівне зїзд української народної
партії (дрібненька повітова група
Оскілка) і тимчасової білоруської
ради (теж аналогічна, гусльнична
установа). Очевидно, цей „велича-
ний зїзд“ ухвалив недовіря україн-
ському і білоруському клубові в
польській соймі і постановив взя-
тися до політичної акції на основі
беззастережної львівськості.

Значіння нового французького уряду.

Несподівані три прізвища. — Дорогою ціною. — Стриманий настрій
Програма і засоби.

Якби найшовся який політик рік
тому, настільки передбачуючий, що
сказав би про можливість приходу
до влади у Франції кабінету, скла-
деного з таких трьох людей як
Пейлеве, Біріан та Кайо — назвали би
його бжевілльним. У добі, коли на-
віть націоналістична політика Поан-
каре скінчилась невдачею, ніхто у
Франції не зважився би кликати на
поміч імен, що звучали немов на-
руга над національними ідеалами.

Але боліючі досвіди, за які дер-
жава мусить платити найбільше
очевидною ціною: — грошем, який
збирає разом зі шкурою громадян,
— є в політиці часто доцільніші,
ніж ті, за які мусить платити кро-
вю на полі битви. Націоналістична
батьорість Поанкаре і радикальний
оптимізм Ерріо були так довго до-
бри, як довго тривала надія, що во-
ни змінять державний скарб, зне-
силенний повосинними довгами. Не-
щастям французької політики було
те, що вона надто швидко вірила у

правильні сплати воєнних відшко-
дувань Німеччиною.

Коли по офіційній декларації
нового уряду правили інтерв'юва-
ла Пейлеве, як він міг допустити
до кабінету особу Кайо, недовго
обвинуваченого в державній зраді,
Пейлеве відповів сувоко, що
його завданням було заступити всі
міністерські місця найбільш відпо-
відними людьми. Прийшов мент,
коли в обличчя спільної небезпеки:
економічної руїни — стримали своє
особисте обурення найапатичніші
вчорашні вороги. Гостра критика
нового уряду не припинилась. Пре-
са задержала лише мінімальні фор-
ми чемності. Публична опінія стрі-
мує свій осуд до перших вислідків
праці нового кабінету. І в такім са-
мім стриманім настрою склав про-
граму наміреної праці новий
прем'єр Пейлеве. Характеристичне
те, що в ній нема натяків на по-
милки попередників. Новий кабінет
самий своїм складом, єдином

якраз під
Великдень оба тавинки поль-
ської влади і наставники польської
поліції вибралися на „креси“. Ві-
пемін. Тутут відвідав Поліся, а
ком. Борженцкі відбуд подорож по
Галичині, заглядаючи до Львова,
Тернополя і Станіслава.

Подорож ком. Борженцкіого має
здебільшого службовий характер.
Без сумніву його завданням було
не так перевірювати діяльність по-
ліції, як радше засягнути інфор-
мацій про положення в краю, та
ця подорож з природи річи усу-
вається знід нашої обсервації. За та
загальніше, визначно політичне
значіння мають відвідини віцепрем.
Тутута, голови секції для тав. на-
ціональних меншостей при полі-
тичній комітеті Ради міністрів, фор-
мального „кросового“ магараджі.
Віцепрем. Тутут взяв на себе обо-
в'язок упорядкувати відносини на
„кресах“. Минуло пів року. Цілий
світ перейшов велику скаду змін
і перемін, а на „кресах“ все лиши-
лося по старому. А коли й зміня-
лося, то хіба на гірше. Не тільки
не зроблено ані одного позитив-
ного кроку для розв'язки наболілої
„кросової“ проблеми, не тільки не
припинено чисто колоніальної по-
літики, але п. Тутут навіть не ста-
рився планати реформованих ним
на словах відносин з автопсії. За
пів року п. Тутут заявив тільки
раз у Вильні, щоби побенкетувати
серед тамошніх носіїв влади і „кре-
сових“ поміщиків та виголосити
довшу „ліберальну“ промову для...
„Європи, а отсе другий раз відвідав
Поліся.

Останні відвідини відбулися се-
ред незвичайної атмосфери і небу-
валих декоративних прикрас. Якраз
запередодні відвідин п. Тутута
відбулися на Волині, Полісю й Бі-
лорусі масові труси й арешти в су-
проводі відомих вже загально при-
ложів. Якраз в роковини минуло-
го року арешти, коли в тюрми за-

Однак слід признати, що по
останніх арештах змінено дещо
методи. Досі всі Українці на всім
просторі західно-української тери-
торії були „більшовиками“, з яки-
ми боролася польська влада, оче-
видно, для добра Європи. Тепер же
признано, що таке узагальнювання
українського населення може в те-
перішній стадії викликати небажа-
не вражіння. Тому розділено „коз-
лів від овець“ і остання тактика
великодержавців і польської преси
йде по лінії розподілу арештова-
них. Мовляв, тепер вже польська
влада не бореться з українським
національним рухом, не гнобить
українського населення, але — як
голосить „Жице Волиня“ —

„виступає єдино і виключно проти поль-
ської держави, який в рішучій мірі
є небезпечний як для самої Польщі, так
і для Франції, Чехословачії, Швейцарії,
Англії чи Голландії. Виконаний в останньому
часі диверсійно-бандитський заговор свід-
чить про вразний розлад одво-
статнього дочадання табору української
фронди на два ворожі супроти себе та-
бори“.

З цього бачимо, що з моменту
останніх арештів признано відпо-
відною тактику розламу. З одного
боку виступає вповні вдоволене з
існуючого режиму українське насе-
лення, а з другого „більшовики“,
„бандити“ і „диверзанти“, які за
гроші Комінтерну загрожують не
лише Польщі, але й цілій Європі.

А що „кросове“ населення вдово-
лене існуючим режимом, про це
свідчать не тільки промови й при-
ходжені на соймовій арені факти

ких напружених особистих ворогів як Бріана та Кайо, хоче дати доказ якнайкращої волі, щоб втихомирити партійні пристрасті.

Загальні напрями політичної програми лишилися на словах ті самі: безпека Франції, санація фінансів, загальне розброєння, добросусідські взаємини, похвала єврейського протоколу... Але на ділі — зовсім інші засоби. Уряд Пенлеве вже почав порозуміюватися з німецьким урядом, не чекаючи аж Німеччина стане членом Ліги Націй. Бюджет на 1926 р. має бути оснований виключно на внутрішніх податках, а не оброкованих на чужі борги.

„Д' Ер Нуель“ орган, що висловлює думки цього уряду, пише у передмові: „Прихід кабінету Пенлеве-Бріан-Кайо означає з величезною ясністю волю Франції залишитися вірною великому Ідеалові виборів з 11. мая 1924 р. Пенлеве висловив в неолдній своїй промові палке бажання спрямувати край на шлях людності та благородної діяльності у світі. Бріан є той, хто переводив порозуміння у Висбадені; у Кан (Cannes) він піддав плечі широкого європейського примирення. Ім'я Йосифа Кайо з'являється з порозумінням 4. листопада 1911 р., яке простало шлях для континентального європейського союзу. Всі вони — тріумвіри пацифізму. Німеччина повинна зрозуміти, що тепер вона не має вже ніяких неправд, щоб зійти на стежку націоналізму“.

Такий кабінет є останньою ставкою на порозуміння зі сусідами і на віру в замирення Європи мирними засобами. Кожний новий може бути або плодом розпущки або складатися з діаспора тембра теперішнього. Ідеї значення кабінету Пенлеве величезне не лише для самої Франції, але й для Європи. Держави, що творили Версальський мир, зв'язуються підходити до його реалізії, у розумінні передбаченні його страшних наслідків. Нинішні провідники Франції розуміють, що по переможній війні важливіше і важче є створити умовини нового співжиття з переможеними, ніж накинати їм писані умови, яких треба боронити силою пастука. Ця щирість приголомшує

і обурює партії та держави, які ведуть подвійну бухгалтерію справедливості: — одну для себе, другу для поневолених сусідів.

Політичні новини.

Останні хвилини німецької аґітації.

Хоча німецькі партії давно вже поділились у своїх ролях, кого хотіли мати своїм президентом, симпатії між Гінденбургом і Марксом хвилюються надалі. В останній хвилині приходять ще звістки, що частина голосів, на які рахував Гінденбург, перекинулася на бік Маркса. Голова баварської народної партії, посол Ляйтх, висловився на зборах проти Гінденбурга; за Марксом агітує також баварський клір. Склад останнього французького кабінету повинен також сильно заважати на виборчих настроях у Німеччині.

Кієвані сутички в Італії.

У горішній Італії прийшло до кривавих сутичок між фашистами і їх ворогами. У Больонії одного фашиста застрелили. У Генуї викинуто офіційної бомбу до домівки фашистської організації. Біля Пестоя міліція зупинила віз, на якому по дорожці читали соціалістичний денник „Аванті“, в наслідок чого сталися бійки. У Больонії, Местре і Варезе трапилося кілька поважних нападів на фашистів, яких ранили. Багато осіб арештувала поліція.

Невдача перепроти в Португалії.

Португальський заговор був приготований на ширшій скалі. По диктатурі мали відновити монархію. Заговорники користувались великими засобами мушій і захопили кілька дільниць міста. Артилерійський огонь знищив багато державних будинків. На боці заговорників стояли різні військові частини. Президент республіки мав у критичний мент покинути місто. Газети прихильні до революційного руху покищо припинені.

Пам'ятаймо: Рідна Школа — це на родня фотостад, це левий захист у добі ліхоліття!!

Довкола українізації.

Характеристичні заяви лідерів урядової партії.

В перших днях квітня відбулося в Харкові пленарне засідання Центрального Комітету комуністичної партії більшовиків України. В засіданні взяли участь делегати з усіх провінційальних центрів України. На пленумі розважали і справу українізації. Обширний реферат на цю тему виступив нарком освіти Шумський.

Він ствердив, що українізаційні досягнення так само незначні, як і на полі національної політики. Річ в тому, на думку Шумського, що коли наше селянство швидко українське, то пролетаріат, що підіграв керуючому ролі в революції на Україні (очевидячки більшовицькій!) здебільшого російський. В справі „смічки“ села з містом — селянства з пролетаріатом — найголовнішу роллю відіграють економічні відносини та досягнення. Але в національних республіках здійснення тої „смічки“ буде проведене багато швидше, коли у взаєминах пролетаріату і селянства вживатиметься загальнозрозумілої мови, якою говорять більшість селянського населення.

Над рефератом розвинулася обширна дискусія, в якій вказувало на те, що головною перепорою українізації є аномалія, що партія, яка проводить українізацію, дотепер сама не українізована! В радянських, перш за все центральних установах, великі перепони стрічає українізації в особах т. зв. „спеців“. Вони переважно. Москалі та ставляться до українізації зовсім ворожо. Зізд станув на становищі, що українізація є одним із найважливіших революційних завдань на Україні. А щоб її успішно провести, треба українізувати перш за все партію. Прийнято накінець резолюцію про негайне проведення українізації всього партійного апарату на Україні.

Мабуть передбачаючи розвиток дискусії про українізацію на найближшому пленумі Центрального Комітету КП(б)У, орган тої партії „Комуніст“, (виходить на російській мові) не довго перед засіданням

присвятив справі українізації пильнійшій увагу та сам признав, що темп українізації за повільний і що саме тепер наступив на Україні такий історичний момент, коли всієї робітничій класі України а в першу чергу й партії доводиться гостро поставити перед собою проблему мови.

Голова уряду Чубар заявив, що перед зїздом на партійній губерніяльній конференції в Києві таке: „Ми не можемо допустити до того, щоб у нас на Україні була одна мова для селян: українська — а друга „комуністична“ російська для робітників і комуністів“.

Та є крім усіх повисших ще одна причина, яка примушує пануючу на Україні по суті російську партію КП(б)У проводити „ударним порядком“ українізацію навіть у своїх рядах. Про неї пише дуже ясно київський „Більшовик“ (з 12. IV): „Українізація, позначена комуністичною партією більшовиків, все більше і більше розгортається і відбувається на загально радянському життє. Вона творить цілу низку нових культурних чинників, які при недостатній українізації партії можуть опинитися поза партійним керівництвом. Власне може статися так, що керма українізації в цілій низці галузей опиниться в антипролетарських антикомуністичних руках. Цього не повинно бути й цього не буде, як що партія сама зукраїнізується, якщо всі члени оволодіють українською мовою, якщо всі партійні організації вестимуть перед у справі українізації“.

Позір! Українці м. Львова!

В неділю, 26. к. м. о 12-й годині в полудне відбудеться у великій залі „Народного Дому“

ВЕЛИКЕ ВІЧЕ

з рефератом

„Як боротися з голодом в укрїнських селах?“

Являться численно для обговорення думки важкої справи!

ПВЛЮ ЛІСЯК.

3)

Ненадійна стріча.

(спомин.)

(Докінчення.)

Коло Хресту хребет Огрити доходить до найвищої височини і тут при виступі Сяну привається бистро. Приска партія сама собою уявляє природну твердиню і такою вона була в перших початках світової війни. Там йшли довгими тижнями кроваві бої за „коту 606“, ніхто не в силі поразувати десятків тисячів голов, які тоді впади в них боках. Ще й сьогодні видко в лісі на кожному кроці сліди страшних тодішніх карпатських боїв. Збіч гори поорана здовж і попереку стрілецькими ровами — тепер вже забувеними і обваленими, деякі ж частини ліса виглядають так, начеб по них пройшов дикий шкільон... Ніхто не в силі опертися страшому вражінню, коли нагло побачить перед собою величезні частини ліса з мертвими ялицями, котрих верхи ще й тепер порозцілювані так, начеб з них хто хотів поробити мітли. Це так густий град шрапнелів і гранат „обробляв“ дніми і ночами тихий до того часу карпатський ліс... А крізь сніги і провалля і замералі потоки пнялись агору темні кольони військ... і пропадали в снігах... у карпатських „білих гробах“.

Але покищо ніхто з товариства не знає нічого про це. День напрочуд гарний, немов вишарпаний. На небі ні хмариночки. Повітря чисте, аж прозоре, просто скляне. Тому й голи довкола й цілий ряд не-

мов близько перед нами, ось тут перед руками. Роспечена земля дитяє паною лїтньою жагою і ми всі трохи пошоломлені і з гострими ударами у висках, але з головами легкими немов перце — повагом піднімаємось вгору... Вже стежинка впадає в темний отвір бору... Видко ліворуч влоді кусень срібної стайки Сяну. Ріка повертає круто і немов скорчений палець руки відштовхується в гірський провал. Там, вона і пропадає — кидаючи на прощання мерехтіння мільйонів луски... Зате північний рубець обрїю виглядає зовсім, як величава театральна галерія. Тут — одно агліблення, густе, темне, аж смарагове і в ньому на подобу ластів'ячих гнізд купка бойківських хатин. Це село — сковане в одній льожі і дивиться шкано на широку рівнину вдовлі. І знов — друге таке саме село і в такій же льожі. А потім третє і четверте. Здається, — якби була чарівна сила, можнаб скопити з Огрити на протилежний бік понад безмежну площину піль низько вдовлі і звідтам знов назал...

Тимчасом решта товариства вже давно пропала в лісі. Пускаюся адоганяти їх. Роспалена голова прохолоджується. Думки стуштовуються, — а густий бір починає важко промовляти... Чи чуєте?... Верхами ліса промайнує сильний подув вітру. І враз з німими грудей соток і тисячів ялиць видирається на світ сумний, жалібний, дріжучий стогін. Від нього кров у жилах мерзне. Спріжожений вір шукає опертя довкола. А тимчасом мабуть хтось гонить скоро прожогом десь за плевчиною... Ясні проміння губляться в сутінках між муром дерев... Мимохит прислухуюсь хід...

Зліва сутінок щораз більше прояснюється. Древа рідшають і спривола з поза них зачинають виглядати якісь неаіразні знаки. Через кілька хвилин — тасмичня прояснюється. Це кладовище. Одно з безчисленних воєнних кладовищ, що і досі осталися видимими знаками страшного воєнного лихоліття, яке так довго мучило нашу землю. На склоні гори, нахиленим до піаєнного сходу — кременястім і широкім, простяглися непроглядні ряди невеличких, однамнітних хрестиків. Ці хрестики повстримлювані в землі в рівних відступах від себе і творять на всі боки, куди тільки глянути — прості лінії, немов на грудях...

Так отже тут сплять вічним сном сотки молодих людей?... Хто вони, які, звідки, чому?... Стадо думок, немов чорні галки, налітають нагло з усіх усядів на голову... Але все таки якась по рабській тасмна злорачність нашіптує до вух: „А бач!... Тамті тут... А ти?...“ І справді. Яке диво, що це хто-небудь виховався досі?! Ба! Але чому одні виховалися, а тисячі і мільйони інших на віки погинули?... Ось страшне питання, яке і собі нагло виривається із глибин душі. Сотки тисяч могили, які тут простяглися довкола, криють під собою стількиж або й більше недавно ще живих, молодих тіл. І вже ніколи, ніколи ні одно з них не буде між нами... Всі мрії, всі бажання, всі замисли, пристрасті і сподівання — все те на віки пропало... Чужий, дикий, ненажерний молох скосив їх — а чому, звідки?... Чи хтонебудь із них у мент смерті думає про це?... Дивіть! Вся природа довкола живе. Високо в небесах

яготить ледве помітна точка... Це мабуть яструб... А під логани: зелені пальці листків хитаються тихо під подувом вітру. І все інше. Все достоту тут живе, пне від вітків самих існуванням, а тільки... І знов думка, немов творий привид повертає до попереднього...

Пригляньмося ближше... Деякі хрестики вже зачинають хилитися вліз. На багатьох — вітер, слота і сніг пострипали напис. О! цього кладовища ніхто не стане плекати... Заждіть: ще трішки, ще деякий час і помало всі хрестики повростають у землю. Згодом і написи згубляться, а ще згодом ліс мабуть сам засіє зелену грунь і тут, да було кладовище, зачнеться нове життя... — молоді ялички... Так воно буде...

Ось!... Збоку заходить виступ ліса. За ним далі кладовище. Тут споміж купки ялиць — одна яличка, начеб з цікавості вибігла з ліса на рівну площу подивитися: ще дїється і що робиться довкола?... Сама росла, пишна, густа, крилат... Під нею також могила... І без надуми сідаю поруч...

Зір мимохиті паде на малу табличку, прибіту до хрестика... Що воно?... Зринаюся на ноги... Так, справді!... На табличці видіслася латинською ім'я і назвище і дата смерті добровольця Степана Крутія, такого то полку і такої компанії... і більш нічого.

І я машинально повторюю ім'я Крутія, і немов на зліз нагло янжаю перед собою статі поаіжого товариша... як жива... як жива... А він там дежить і досі!

ОСТАННІ ВІСТІ.

Розправа українських послів.

Перед карним судом у Рівному починається 6. травня розправа трьох українських послів: Васильчука, Козинського й Чучука. Боротьба з двох сторін: д-р Лев Ганчевич, д-р Макс Левинський, д-р Дмитро Левинський, посол Підгурський, і сенатор Карпінський. Оборона покликала 154 свідків. Пос. Васильчук вніс прохання, щоб вівати як звичайний ряд визначених політиків зах. євр. держав. Суд відкинув це прохання, з чим, що годиться на їх відношення, коли обвинувачені понесуть кошти спровадження тих свідків. Пос. Васильчук звернувся то до б. прем'єрів В. Британії Л. Джорджа й Р. Мек. Донеллза, б. мін. Гендерсона, прем. Пенлеве, посла Кашена, б. міністра Крамаржа, з проханням, щоб приймали на розправу для констатування, що в правових державах критика уряду не є злочинним, протинно є правом не лише посла але кожного громадянина. Розправу з причини покликання нових свідків мабуть відложать на необмежений час.

Нові послы в українській клубі.

До українського соймового клубу вступили 24. IV. послы Тимошук, Павлюк і Мохнюк, що досі були безпартійні. За мотив подали теперішні положення українського народу, мученого арештуваннями, видаваннями послів судам і т. д.

Концентрація військ на Україні.

„Курер Поранни“ подає погодо-ску, що совіти сконцентрували на Україні 14 найліпших дивізій, які розміщено адвоз румунської границі.

Кріза бельгійського уряду.

Вандервельд повідомив короля, що зрікається місця утворення уряду.

Нота Югославії до Болгарії.

Югославянський уряд вислав ноту до болгарського уряду, в якій оклав на вороже становище проти Югославії як в соборанію так і в болгарській пресі. Нота зазначає далі, що як відповідь не буде до-воляюча, то югославянський уряд буде приналежний прийняти енергійні заходи супроти Болгарії.

Димісія мін. зем. реформ.

Мін. зем. реформ Копчинський з причини некорисного голосування в соймовій комісії зем. реформа подав до димісії. Димісію прийнято.

Греція побільшує армію.

З Лондону доносять, що на знак протесту проти збільшення болгарської армії, Греки також побільшують свою армію.

Моффе наслідником Войкова?

Як наслідника Войкова на становище посла в Варшаві, вичисляють Моффе.

важну зрілість і здатність перед ширшим світом.

Але чи є з чим їхати? Першою умовою прийняття якогось на-роду до олімпійських змагань є Національний Олімпійський Комітет. Такий комітет ми могли би заснувати тільки в Галиції, бо Рад. Україна зі своїми сполученнями омине насамперед і безпосередньо заходом і сама без Москвитини на них участі брати не буде. У Львові маємо статутне Тов-о прихильників спорту, яке можна би перетворити в Олімпійський Комітет. Приклад Чехії показує, що й не-державні народи бувають допущені до Олімпіади. А Фінляндія показала, що й малочисельний народ (3 мил.) може захити анське місце серед переможців під умо-вою, що руханя і спорт є масово поши-рені в краю.

На жаль у нас і руханя і спорт досі ще мало поширені. Поки що здебільш у нас початок. А саме Український Спортовий Союз розвиває дуже успішну діяль-ність та ставить собі головною метою зорганізувати союз для окремих галу-зей атлетики і спорту.

Перш усього всі наші змагання повинні бути зорганізовані, себто бути діяльними членами своїх клубів, а через них потім бути зацікавленими в Національній Союзі. Крім мусьти мати тренерів, бо без того поступу в спортивній ділі неможливі. Український спорт. Союз має тренерів до атлетики, але він може використовувати ще сек-так підготовлених змагальців.

Найкращою підготовкою до спорту є „хуляка й атлетика“. Ш-повада, на Заході Європи дається завжди досить го-стова вишкілка між руханкою і змагом, але в нас вона ще не нарізла. Фактом є, що руханки є звичайно також добрим змагальцем.

Спорт давно вже перестав бути розва-гою зможних людей. Він проникає вже у всі верстви народу, вже є робітничі і се-лянські спортивні дружини. Спорт є на-вою і могутнім чинником національного виховання. Кожен спорт має свої прави-ла і примуси, нераз дуже вольничові, які змушувати мусить змагальця, коли не хо-че бути дискваліфікованим. Давній спорт вимагав певного способу життя, ді-сти, масажів. Справжній змагальця мусить зрештисі єсних наркотиків та інших гу-дочок.

Ба що більше: визначні успіхи можливі тільки при спеціалізації. Нема чоловіка, що олімпіада бч рівно добре бода і поло-вичу спорту. За те є вже спеціалісти са-мого маратонського бгу або бігу з пали-ками або скоку в даль, тенісу, футболу.

Тут переходжу до важного питання професійності змагальців, особливо грачів, вже досі олімпійськими примисами не ви-рішене. Частий спорт приймає лише за-тожество, але з другого боку є фактом, що на останку олімпіади допущені були професійні дружини колуни Італії в Еспа-ній. По великих клубах майже всілякі футболісти є платні. Український колуний мек (у Галиції) стоїть так низько голо-во тому, що не маємо чим оплатити грачів за їх „платню“, бо майже змагання годі назвати розвагою, коли грач кладе

НАДІСЛАНО.

За надіслане редакція не відповідає.

ОРБІС Шпитальна І.

Білету красів і закордонні 1, II, III, класи

1848 від год. 8-ої рано до 20-ої. 1-1

на карту не лише здоров'я, але часто з життя.

Довгою причиною слабого розвитку українського спорту є брак міжнародних стоів. За всяку ціну мусимо знати зма-зок бода і копунами інших українських землях, переділених колунами. Знаємо певно, що є українські дружини, сполучені від „України“. Уже тепер грали бч з нами литовські, німецькі і чеські дружини. Але спроваджувати загінні дружини на те, щоб грали при порожній площі — сором і не оплатитися. Можна користь бода бч, бо від них наші змагальці могли бч багато дізнатися.

Для поплатової науки встаріли бч по-ки-що спортовий курс, улаштований Українським Спортовим Союзом та об'єднаний єсми українськими клубами зах. України. Давшу працю повинні вести тренери на місцях.

Ідею спорту треба всіма способами по-ширювати в громади, стати (вишко-лювати надійні сили, не лишаючи видатків Т. Франко.

Вісти з Українського Спортового Союзу.

Спортовий Радя визнає всі спортові кружки і товариства, щоб надалі до-куча кінця що. вислали до нас Союз обов'язкову оплату за рік 1925 а саме 5 зод. висловне від клубу і по 50 сотків від кожного члена. Заріком пригласує обов'язок предло-жати виказу змагальця.

Спортові товариства і кружки, які не виконать цих вимог, не будуть допущені до участі в чергових Запоріжських ігрищах.

За Спортову Радю: Осип Назаровий Василь Решитилов голова секретар.

ОПОВІСТІ.

Прогуляна на Костиньову гору (око-пи гетмана Дорошенка), заходом тов „Плай“ відбувається в неділю 26 квітня п. н. Збірка під костелом св. Анни, (по-середі вул. Горювської і Янської) о год. 10. перед пол. (точно). Прогуля-триває 3 до 4 години. Членів безплат-но, гості 50 сот.

Дрібні оголошення.

В КОСОВІ, Карпати, приймаю дітків на мешчання позз з шаним віддаванням, кімнати сонячні, електрикою улажені, до-тодешні приїзди на обід. Інформація Е. Лукашівська, Косів ад Коломию. 1772

ЛЯК Ісидорівний, з темновим голосом, авралий дітвент, пошукує посаду — Ласкаві зголошення: Уряд авралий Сидора Веткі. 1890 1-2

ІНТЕЛІГЕНТНА жінка, середніх літ, бч білім зарад над домашнім господар-ством в місті або на селі. Ласкаві зголо-шення Е. Г. в Угорці пов. Радз руска. 1891 1-1

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редація не відповідає.

АДВОКАТ

Д-р Ярослав Крижановський

1832 веде адвокатську канцелярію 1-3

в Станіславові

вул. Голубовського ч. 20.

Реставрація ГИГІЕНА

ЯРСЬКА КУХНЯ

3-ого Мая 10 Телеф. 20-94.

по шкловитім відреставруванню і заангажуванню нових кухонних сил знову відкрита. Поручає:

СНІДАННЯ — ОБІДИ Мені 5 і 40 зод.

В Е Ч Е Р І.

Спеціальність: Великий вибір ярської страви на свій смак.

1833 Приймається абоненти. 1-3

Тоді представник „Рости“ посунув-ся в своїй широті ще даліше і поставив питання в справі наміре-ного закриття українського універ-ситету в Празі і припинення допо-моги українським студентам зі Сх. Галичини та повелінки супроти га-лицьких емігрантів в Чехословаччи-ні. На те п. Бенеш подратований відповів різко: „То вас ніщо не обходить. То інтересує тільки Че-хословаччину і Польщу“.

Заяву п. Бенеша з великою ра-дістю прийняла до відома польська преса. Не будемо входить в зміст цієї заяви, та уважимо окремим зазначити, що всі ті справи, які по-рушає представник „Рости“, в пер-шу чергу обходять нас, Українців в Галичині і Волині, а в дальшу чергу весь український народ. Свої справн в Чехам хочемо управити-нити безпосередно, а не через Вар-шаву.

НОВИНКИ.

— Пригадуємо всім, що в неді-лю 12. 26. відбудеться о 12 год. у залі „Народного До-му“ велике віче з рефератом про те „Як боротись з голодом в українських селах?“ З огляду на важу справу, „Класичний Комітет Допомоги Голодному Селу“ сподіється, що громадяне м. Льво-ва являться на віче численно.

— Конфіскація. У вчорашньому (89) числі „Плай“ скомфісковано одне решення передової статті п. н. „В братерських об'їздах“ і останнє решення з „Відгуків дня“ „Послатьчів рефлексії“.

— Відгуків обвинувач Софрона Мат-віяса, директора мін. гімназії в Пе-ремишлі. Державна прокуратура в Хвсті ка Заксратію (СРД.), доручила на дик-вкт обвинувачення студ. мед. 1) Дмитро-мі Микиті, 2) Степанові Фресці 3) Воло-димирі Сорочені, які під осени 1924 р. яхдяться у слідчій величії в Хвсті на Заксратію. Обвинуваченому Дмитрові Микиті закидається злочин збиства (мод-дв), попомненого на дир. Матвіясові разом з Романом Володимиром, двома другим про-вини улажені помічч до втечі з меж поль-ської держави після доканового збиства. Розправа проти всіх вище наведених від-будеться в найкоротшому часі в Хвсті. Оборону обвинувачених перебран д-р О-лександр Бадан з Хвсту. Про пислі розправи подамо повідомлення.

— Негіжні на перемиську гімназії. Одна з найкращих українських середніх шкіл — українська гімназія в Перемишлі — є сім'ю в сні Прушинського еі сов. і тої простої причини, що вона — най-даліше висунута на захід. Своєю часу ми мистрели уягу, як гімною „Слово поль-ське“ старіється винирити трагічну смерть дир. семінарії Матвіяса заляз ре-серей проти тої гімназії, при чом, як зазначено, автор відповідей девицетор-ських змійток у ашепольській газеті не зурває крайніх нахвлів. У числі з 27. п. м. „Сл. п.“ знову нахвлює до розважання перемиської гімназії, зазначаючи, її „асо-вено розбіжність“, покликуючись на те, що буйм-то одні з учнів гімназії позвазав на директора Гриняка. При цій „оказії“ знову перепутано всілякі побреханки на українські школи в Коломиї, Сокоці, Яно-рові, Дрогобичі, Львові, Долній й Рогатині. Як переконувачий аргумент на потребу розважання української державної гімназії в Перемишлі нас м. н. служили: безлі-статне арештування дир. приватної укра-їнської гімназії в Рогатині, п. Антона Крушельницького, якого, поа бене, негай-но звільнити були й перевосилили за „по-жильку“!

— Політичні розправи. Всупереч до-сесення деяких польських газет, розправа проти трьох українських послів Сергія Ко-зінського, Максима Чучука і Павла Ва-сильчука відбудеться 6. травня п. р. в Рів-ному; на всякий випадок офіційне від-омовлення розправи досі невідоме. На 16. травня розписано розправу Степана Панкшима, друкарського робітника зі Львова, в окружному карному суді у Ва-ршаві, під закидом співучасті в організу-ванні втечі Венеричівської і Бутинського з варшавської тюрми. Тогож дня відбудеть-ся у карному суді в Замосці розправа проти Попка і тов. обвинувачених у злоч-ині образи реалії. Тоді цієї останньої справі дуже цікаве: подія відгоралась підчас відвідування повозавної церкви на Ходинці одним воювничим польським колуном. Дня 19. травня відбудеться в Рівному 4-та з ряду розправа проти Па-вля Бондаренка за злочин організування повстання. Дня 26-го травня відбудеться у Люблині в апелійному суді розправа проти Сергія Прохора з Луцька, б. редак-тора „Селянської Дод“, засудженого в Луцьку на три місяці величії за політичні статті.

— Хто ноли винуватий?

Ці-каву паралелю можна би провести з ав-турками, які в останніх двох днях розігра-лись на вулицях Львова поміж палачами польськими студентами політехніки й по-ліціантами. На Льва Саліні три півні сту-денти наробили такого бешкету, що пош-ловик комісаріату поліції Радз довго буде носити пам'ятки. Втора знову два польські студенти, Забжецький і Хілановський так свавібно поводитись на Ягйалоцькій вулиці, що агент Зоболевич зробив їм уягу. Тоді вони штовхнули Зоболевича так, що мало не перекинувся, а коли він побіг закликати поліцію, оба во отримі студентів дигали його й так частували пастушками, що счинилося велике збійго-ше. Авантюристка вилетіли на поліцію, ви-летіли йшли й негайно впустили на во-лю. В обох випадках „Сл. польське“ об-винувачує — поліцію, яка буйм то спрово-кувала авантюру „незаконного поведін-кою“. Студенти, які були поліціантами, є в очак патріотичної газети „Слово україн-ське“. Цікаво, як мало бч справа, коли бч український студент дозволив собі в бийді день на головному вулиці Львова замастити поліціанта пастуком у груди?

Зі спорту.

Міжнародна олімпіада й Українці.

Згідно з постановою найвишого олім-пійського комітету, найближча міжнарод-ня Олімпіада мала бч відбутися в Голле-ді 1928 р. приблизно біля в Амстердамі. Але доходить відомості, що голландський уряд не хоче призначити кредитів на будо-ву стадіону та інших улаженнь, потріб-них до міжнародних змагань. На випадок, коли бч Голландія дефінітивно відмовля-лась, Олімпіада відбудеться в Лос Анджел-осі (Півн. Каліфорнія Зед. Держави Півн. Америки).

Неодного з українських змагальців шка-виль питання, коли наш народ зможе бачи-ти участь на міжнар. олімпіадах. Малою є для нас потібно, що на 1020 народів світа лише 45 брало участь у минулоріч-них змаганнях і що не записані у цій такі чисельні і державні народи як Китайці, Москалі, Індуси. Але в тім річ, що ті на-роди мало то вважає високу культури-ми. Що правда сама участь в Олімпіа-дах дає ще ватунку на культуристу, але з другої сторони не треба пропускати якої нагоди, щоб виявити свою націо-